

Seu vacant i Quaresma

Dll, 4/03/2013 per Andreu Ibarz Mellado

[Colloquium Salutis](#)

La renúncia recent del Sant Pare a continuar exercint el seu ministeri ha estat enormement comentada. El fet s'ha analitzat des de multiplicitat de perspectives totes elles complementàries. En efecte, una munió d'aportacions des de diferents sabers com el dret canònic, la teologia, la història, etc., han emplenat pàgines i pàgines dels mitjans de comunicació. I també han estat plurals els accents de l'anàlisi. Alguns s'han interessat per les causes i altres per les conseqüències. En qualsevol cas, estem davant un fet personal de caràcter excepcional que la majoria de catòlics i també molts agnòstics i no creients han vist com un gest de modernitat, intel·ligència, humilitat i de respecte. A aquests valors seculars i ben compartits cal afegir-hi la interpretació del gest com el resultat d'una profunda espiritualitat, en definitiva, un acte de fe de magnitud poc habitual perquè Benet XVI ha manifestat una confiança plena en Déu i en l'Església.

Però confiar en Déu i, alhora, en l'Església catòlica pot semblar un binomi de risc perquè malgrat parlem de l'«Església de Crist» i «creiem eclesialment» es tracta d'una realitat complexa en la qual estan units l'element diví i humà tal com afirma *Lumen Gentium* 7. El mateix Papa ha posat en relleu i ha denunciat molts aspectes de la limitada humanitat d'alguns dels membres de l'Església. Semblaria, doncs, que per als ulls de molts homes i dones aquesta confiança resultaria contradictòria. O tal vegada, restaria justificada una certa inquietud.

Personalment crec que la clau de volta està en el temps litúrgic escollit per realitzar el discerniment sobre qui ocuparà la seu pontifícia. Des d'aquesta perspectiva la importància no la té tant la data precisa de la notificació de la renúncia sinó el «temps de la seu vacant». Som a la Quaresma. Per a Benet XVI això no és un element secundari i aquest fet ha de ser llegit com a un element fonamental de la seva decisió. El «converteix-te i creu en l'Evangelí» que es proclama en la imposició del Dimecres de Cendra i el to de «canvi i de renúncia» propi de la Quaresma ha de suscitar no només una reflexió sobre la intencionalitat del Papa sinó, especialment, un plantejament radical sobre l'actitud amb la qual s'haurà de desenvolupar el conclave i, especialment, el després.

Benet XVI ha pres una decisió plenament coherent i d'un simbolisme extraordinari en l'Any de la Fe que ha de produir una conversió sincera i una creativitat totalment nova. La Quaresma és una crida per a tots. L'aprofitarem?

Publicat a *Catalunya Cristiana*, núm. 1745, de 3 de març de 2013. p. 13